

а ми плакалъ и выкалъ: ѿ горы твое ѿнаамне Осе-
 офіле! какъ си се ѿвезѣмилъ, и си се ѿрѣклъ ѿ
 владыки твоего. И кой може сегѣ да земе моего
 рѣкѣписаніе ѿ діавола; по доврѣнью бы было да самъ
 пропадналъ живъ въ землята, или да ѣ падналъ
 огнь ѿ некто, да ме ѣ изгоришь, а не да самъ се
 ѿрѣклъ ѿ спасителя моего. Такъ много думалъ,
 и шелъ мало да се надѣе на Божіа милость, и ѿ-
 ишалъ въ една цѣрква пресвѣтѣла Богородицы, и
 падналъ предъ Ікѡна Богоматере, плакалъ горко и
 воздыхалъ ѿ сердца, и думалъ: не шемъ да ста-
 немъ ѿ тѣка, докле не видимъ нѣкой знакъ ми-
 лосердіа ѿ матере милости, и тамъ плакалъ и не
 излѣлъ четиредесѣть дни, помѡщію Богоматере,
 она го оукрепила толкова дни кѣзъ гѣденк, и не
 пѣщала да дѡйдатъ при него діаволе. И по 40 дни
 заспалъ, и господжѣ міра и привѣжице грѣшни-
 ковъ, и истѡчникъ милости во снѣ видѣлъ и го-
 ворилъ мѣ: ты си се ѿрѣклъ ѿ сына моего, сегѣ какъ
 можемъ да се молимъ за тебе, а той ѿ говорилъ
 еъ трѣпетъ: господже владычице моа, знамъ неиз-
 реченно ѣ негово благоутрѡбіе и человеколюбіе, ко-
 то не може да се измѣри, и за грѣшните се мѣ-
 чилъ, и моа грѣхъ ѣ ѿ сичките по голѣмъ (грѣхъ).
 Обаче надѣамсе на негова милость. Подѣи ми мене
 владномѣ оутѣшеніе, и не ѡстави мене всесквер-
 наго, се надѣамъ владычице съ мое поканіе да
 расрѣдимъ діавола, що мѣ ѣ излѣгалъ: ахъ него
 возвеселихъ съ мое безѣміе, и самъ расрѣдилъ
 свѣтѣи ангели, такъ имамъ да ги возвеселимъ съ
 мое то поканіе. Тогѣ Бога, що се ѿрѣкохъ, тогѣ
 Бога моего всемъ сердцемъ моимъ и сповѣдѡю,
 и вѣрѡю Бога, и спаса міра, и самъ готѡвъ да из-
 лѣа кровь моа за любовь негова, да се ѡвѣри и-
 сповѣданіе мое: и діавола проклінамъ и ѡставамъ
 го, и се ѡричамъ ѿ него, а тебе всехъ царѣцѣ